

Nopeita ratkaisuja

Kuljin kiireisin askelin pihan poikki ja etsin samalla avainta valmiiksi käteeni., kun jostakin roskalaatikoiden takaa ilmestyi pieni poika. Karvalakki oli syvällä silmillä ja kasvot olivat varmaan nähneet puhtaampiakin päiviä.

- Hei, saanks mä tulla sisälle?

- Kenenkäs luo sinä olet menossa?

Poika mainitsi jonkun pojan nimen ja sanoi menevänsä hakemaan tätä ulos. Huomasin heti että olin joutunut kosketuksiin hyvin ripeäotteisen pikku miehen kanssa. Sen enempää empimättä hän sanoi heti päästyämme ovesta sisään.

- Anna mulle vähän rahaa, kun mä haluaisin ostaa jotakin.

En antanut! Seuraavaksi hän pyysi:

- Et sä vois viedä mua hissillä viidenteen kerrokseen, kun mä en jaksais kävellä.

Jälleen kieltäydyin. Siinä me sitten astelimme portaita rinnakkain ja juttelimme jostakin. Poika kiipesi viidenteen kerrokseen ja soitti ovikelloa. Kuulin, miten ovi pamahti heti kiinni. Joko hänen kaverinsa ei ollut kotona tai sitten uusi tuttavuuteni ei ehkä ollut tervetullut leikkiveri..

Kuulin hänen askeleensa jälleen. Poika tuli alas neljänteen kerrokseen, avasi hissien oven, yritti saada hissien toimimaan, mutta tuloksetta. Olipa hänellä nyt epäonnea kerrakseen. Minäkään en tiennyt että hissi oli juuri sinä päivänä epäkunnossa.

Kuuntelin nopeiden askelten kaikua porraskäytävässä ja mietin, olinko minä toiminut oikein kieltäytyessäni sekä rahan antamisesta että ajamasta hänen kanssaan hissillä. Oliko tuo pieni poika ihan oikeasti rohkaisun tarpeessa sinä päivänä vai olisinko suostumisellani vain ruokkinut hänessä uskoa siihen että ” kerjuu kannattaa ”? En tiedä.

Tilanne oli vähäinen ja nopeasti ohimenevä, mutta eikö elämä aika usein mene juuri niin että syntyy yllättäviä tilanteita jotka vaativat nopeaa ratkaisua. Joskus jääme miettimään menettelimkö oikein, joskus tiedämme vastauksen heti. Omista kokemuksistamme tiedämme myös, että elämässä tulee hetkiä, jolloin tarve tulla nähdyksi tai kuulluksi, on kasvanut yllättäviin mittoihin. Pienikin ele ja vastaantulo saa ihmeitä aikaan, mieli kirkastuu ja askel kevenee. Mietekokoelmasta *Elämän virta* löytyy syvälinen ajatus ” Ihminen on suuri odottaja, mutta pieni löytäjä”

Mieleeni palautumut pieni poika ja hänen pyyntönsä saivat minut kyselemään jälleen tänään: kuljenko avoimin silmin ja sydämin? Tällainen kysely on aina silloin tällöin paikallaan!

Raija Lähtinen